

Ради Радев

Огледало

Тази сутрин се събудих рано и видях себе си – Дейвид Уонфилд. Бях чорлав, сънен и гурелясал, облечен в измачкана бяла тениска и слип в същия цвят. Бях успял да изритам завивките в долния край на леглото; част от тях все още бяха омотани около коленете ми.

Отново погледнах собственото си отражение на тавана. Черната ми коса бе рошава и стърчаща, под очите ми имаше тъмни полукръгове. „Катинарчето“, което се опитвах да пусна, все не можеше да се сгъсти и продължаваше леко да прилича на мускетарска брадичка. Огледало. Никога не бях слагал огледало на тавана, мина ми през ума. Усетих, че бързо започвам да се разсънвам.

Целият таван бе покрит с някаква бляскава и рефлекторна повърхност. Приличаше на огромно огледало. Започнах да се озъртам. Стените, подът и пердетата върху прозорците също бяха покрити с отразяващо покритие. Дори завивките в леглото ми изглеждаха като направени от алуминиево фолио, сякаш измъкнати от разрязан космически скафандър, пречупващи светлината и измъчващи погледа.

Реших, че сигурно полудявам.

До миналата вечер апартаментът ми си бе напълно нормален. Със стандартен таван, боядисан в бяло и с малки пукнатини тук-таме. Тапетите ми също си бяха нормални с жълтия си цвят и изпъстрени на места с бели маргаритки.

Спалнята ми също си бе най-обикновена. Дървена, с обичайния за този материал тъмнокафяв цвят. Завивките върху нея пък бяха светлосини, обсипани с нещо като стилизирани теменужки.

До вчера всичко бе нормално. А сега май че откачах.

Станах от кревата и отидох до отразяващите пердета. Дръпнах ги, за да открия, че прозорците са се превърнали в лъскави огледала с дръжки. Нищо не се виждаше през тях, затова пък човек чудесно можеше да се огледа.

– Мамка му! – изграчих пресипнало.

За всеки случай отворих един от прозорците и погледнах навън. Всичко си бе в нормалната цветова гама, нямаше и помен от отражения. Град Талъхаси изглеждаше все така мръсен, дразнещ и шумен.

„Нещо е станало със скапания ми апартамент“ – казах си наум. Май че бе свързано с нещо, което бях правил миналата вечер след полунощ. Обаче за момента все още не можех да си спомня. Смътно си помислих, че някъде бях чел за момиченце, живеещо сред огледала. То се смалявало и растяло под въздействието на течност от бутилка с подканващ надпис. Тези асоциации се залутаха из главата ми и реших, че съм жаден.

Влязох в банята, за да открия, че и тя е станала огледална. Посегнах със страх към белия кран със синя детелинка в средата. Бях се изплашил, че от чешмата ще потече нещо с вида, консистенцията и отражателната повърхност на живак. Помислих си, че всеки момент може да разбере как се е чувствал цар Мидас.

За мое щастие водата шурна напълно нормална, прозрачна и без мирис. Изчаках я малко да изтече, после се наведох и пих. Оставих се напълно на приятното усещане да ти изтръпнат зъбите, да ти се овлажни небцето, после гърлото и да решиш, че противно на общоприетото мнение водата има вкус.

Все още полузашеметен от съня, отидох да проверя хладилника. Сиренето, гроздето и кутията мляко приличаха на топени в живак. Наподобяваха футуристични космически храни. Стените на охладителя и отвън, и отвътре отразяваха образите.

Докато се къпех, сякаш бях попаднал в гигантски калейдоскоп, заедно с половин дузина мои призрочни двойници. Хладкият душ ме освежи, но не можа да осветли сънени ми мозък относно гнусотията, която бях извършил снощи.

* * *

Излязох от къщи, без да съм сигурен къде точно отивам. Щях да посетя очен лекар, това бе сигурно. Трябваше да разбере дали ми се привижда. Или апартаента ми наистина се е превърнал в едно гигантско огледало. След очния може би трябваше да посетя и психолог. Не можех да повярвам, че е истина това, което се бе случило с моето движимо и недвижимо имущество.

Реших по-късно да позвъня и на един-двама приятели. Нека ми дойдат на гости и ми кажат, че и те виждат това, което виждам и аз.

Бе хладна утрин в самия край на август. Реших да похода пеш до една частна клиника, намираще се недалеч от дома ми. Там щях да намеря всички лекари, от които може би се нуждаех.

Първият човек, с когото щях да се размина на улицата, ме изгледа ужасено. Бе някакъв съсухрен и треперещ старец. Приличаше на костенурка със слабото си треперещо тяло и бавните неуверени движения. Изхриптя нещо и побягна, доколкото можа. Все едно, че бе срещнал призрак.

Заозъртах се притеснено. Защо дядката драсна така уплашено? Може би заради дрехите, с които бях облечен? Преди време бяха кремав панталон и бяла фланела с къси ръкави и изрязана яка. Сега обаче бяха

станали огледални. Както всичко в апартамента. Все пак старецът сигурно и друг път бе виждал сребристи дрехи. Но не и като моите, помислих си отчаяно. Защо дяволското нещо се бе случило точно на мене?

През целия си 24-годишен живот не бях проявявал почти никакъв интерес към свръхестественото. Крачейки, доближих някаква тий-нейджърка със светлосиня рокличка, поръбена с дантели. Тя започна да пици, като ме гледаше. Бе подстригана на черта и обута в бели обувки на високи токчета. Момичето не побягна като стареца. Просто си пицеше с пълно гърло и ме сочеше.

Отминах силно разтревожен. Думите „локална трансформация“ незнайно защо се появиха в главата ми. Апартаментът ми бе станал огледален. Вследствие на нещо, за което не можех да си спомня и което бях сторил предната нощ. Всички вещи, намиращи се в дома ми, също бяха станали рефлектори. Локална трансформация, причинена от неизвестни сили.

Постепенно около мене взеха да се събират хора. Бавно и полекичка се оформи цяла тълпа. Тя ме накара да забавя крачка и най-накрая да спра. Започнаха да се чуват най-различни гласове.

– Гледай го, гледай го тоя! Изрод някакъв!

– Ами, по-скоро клоун. Ей ти, да не си от цирка, бе?

– Мутант!

– Сигурно радиацията го е сбъркала толкова!

Огледах се. Видях се заобиколен от хора, които ме гледаха злобно. Сочеха ме с пръсти, размахваха юмруци и крещяха срещу мен.

Забелязах, че повечето засланиях очите си с длан, докато гледаха към мене. Една едра жена с къдрава кестенява коса съвсем делово заоправя прическата си. Все едно бе пред огледало. Внезапно си помислих, че трябва да сваля проклетите огледални дрехи и да остана по слипове. Щом толкова ги дразнеха одеждите ми, че бяха готови да се саморазправят с мен, щях да ги махна. По-добре да ме помислят за извратен тип, отколкото да ме линчуват.

Съблякох се. Останах само по слипове.

– Изрод! – повтори някой. – Вижте го, целият е огледален!

– Прилича на извънземен от онези... детските филми! – обади се друг глас.

– Огледален човек!

– Огледален човек!

– Огледален човек!

– Счупете го!

Постепенно започнах да осъзнавам. Домът ми се бе променил. Всичко в него бе станало огледално. Без изключение. Дори самият аз.

Побягнах. Направих го инстинктивно, но точно навреме. Един висок и дебел хлапак с късо подстригана коса се наведе. После се изправи и ме замери с малко камъче. За щастие по улиците на Талъхаси трудно може да се намерят големи. Няколко човека се наведоха и започнаха да търсят с какво да замерят странния тип, който бе едно ходещо огледало.

Бягах, докато излязох извън границите на града. Спрях да тичам и започнах да вървя, едва след като се уверих, че никой не ме гони.

Сега лежа на една поляна и чакам да падне нощта. Лежа и си мисля за хората, които са огледални по своята същност отвътре. А не отвън както мене. Мисля си за подмазвачите, имитаторите и хората, които нямат собствено мнение. Те също могат да се нарекат огледални хора.

Тях обаче никой не ги сочи с пръст. Не ги преследва.

Не ги тормози.

Защото умеят да се прикриват. А аз не мога. Когато падне мрак, ще се опитам да открадна дрехи и да се върна в Талъхаси. От някой простор, дори и от някое чучело. Ще намеря с какво да прикрия огледалните си тяло и лице.

После под закрилата на нощта ще се върна в променения си дом. Щом бях объркал живота си, трябва да мога да го възстановя. Трябва да върна нещата по старому. Да стана пак един обикновен човек с един нормален сладък дом.

Трябва да стане. Надявам се да обърна процеса по някакъв начин. Рано или късно ще си стана същия като преди. Не бих могъл да живея иначе. Защото не искам хората да виждат лицата си в мен. Не искам да бъда отражение на всеки.

Не искам да бъда огледален човек.

КРАЙ

© Ради Радев

Източник: Буквите (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/695>]